

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 275/2018-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. apríla 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Annou Čukanovou, Záhradnícka 60, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Er 63/2001, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. augusta 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Annou Čukanovou, Záhradnícka 60, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Er 63/2001 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh možno vyvodíť, že sťažovateľka v procesnom postavení povinnej bola účastníčkou exekučného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 11 Er 63/2001.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

«... od 4. 06. 2001 do podania tejto ústavnej sťažnosti exekúciu vedenú pred súdnym exekútorom Dr. L. Pekárom so sídlom Exekútorského úradu P. Pazmánya 51/19, pod sp. zn. č. EX 8/2001, exekučné konanie vedené pred Okresným súdom v Galante, všetko o vymoženie 7.000 000.- Sk s prísl. pod sp. zn. č. EX 8/2001, Er 63/2001, podľa § 57 ods. 1 písmeno g), podľa § 58 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) nevyhlásil za neprípustnú a zároveň ju právoplatne nezastavil.

... právna neistota Navrhovateľky - Sťažovateľky odstránená a tvrdené porušovanie Sťažovateľkou označených práv trvá...

Konanie okresného súdu v Galante je diskriminačné bez primeraných a zdôvodniteľných okolností, ktoré vyplývajú priamo zo zákona.

Súdne (exekučné) konanie, ktoré aj bez právoplatných rozhodnutí trvá tak dlho, ako je to v predmetnej veci, teda viac ako 16 rokov, je už samo osebe z ústavného hľadiska celkom jednoznačne neprimerané a neospravedliteľné. Základné princípy, právna istota, ochrana dôvery Navrhovateľky - Sťažovateľky v právny poriadok, ktorý tvorí neodmysliteľnú súčasť princípov právneho štátu zaručených prvou vetou čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, sa v uvedenom postupe Okresného súdu v Galante neobjavili, tým je postup Okresného súdu v Galante založený na jeho porušovaní, a stav právnej neistoty sťažovateľky trvá.

Nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezbavuje zodpovednosti za pomalé konanie.

Sťažovateľke nie je podľa jej názoru možné vyčítať v danej veci nedostatok súčinnosti alebo dokonca zámerné pôsobenie v snahe negatívne ovplyvniť dĺžku konania v danej veci, Sťažovateľka sa snaží len a len obhajovať svoje práva a právom chránené záujmy.

Ku dňu 24. 08. 2015 v exekučnom konaní č. Er 63/2001, č. EX 8/2001 nebolo vydané ani Uznesenie o trovách konania medzi oprávneným [REDAKOVANÉ], a povinnou, ani medzi PEGRA spol. s r. o. a povinnou.

Dňa 24. 08. 2015 sa Navrhovateľka - Sťažovateľka pred Okresným súdom v Galante dožadovala vydania rozhodnutia o trovách konania, v rámci rozhodovania Okresného súdu Galanta o trovách konania v zmysle Uznesenia č. k. 11 Er/63/01-352 zo dňa 10. 11. 2005, z ktorého vyplýva: o trovách exekučného konania súd rozhodne samostatným uznesením, Navrhovateľka - Sťažovateľka, ako povinná žiadala, aby OS GA aj v tomto štádiu skúmal, či neexistuje rozpor exekučného titulu a návrhu na vykonanie exekúcie so zákonom a zastavil exekúciu v zmysle procesných zásad...

Okresný súd v Galante odo dňa 24. 08. 2015 podľa § 164 OSP o návrhu Navrhovateľky - Sťažovateľky, ako povinnej zo dňa 24. 08. 2015 do 30 dní podľa ust. § 164 OSP právoplatne Uznesením nerozhodol. (porušenie čl. 48 ods. 2, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru...).

... dosiaľ sa pred Okresným súdom v Galante objektívne nemôže domôcť svojho práva (čl. 12, čl. 13, čl. 46 ods. 3 Ústavy SR), ani náhrady škody pred Okresným súdom v Nitre č. k. 17 C 90/2006. Sťažovateľka nadobudla v exekučnom konaní č. Er 63/2001, č. EX 8/2001 pocit, že jediným jeho cieľom bolo čo najrýchlejšie zbaviť ju jej majetku, pričom aj pohľadávka je majetkom, a právny poriadok ostal „bokom“, pričom prečo tomu takto diskriminačné je, nedostala odpoveď. Exekúcia ani exekučné konanie neboli a nie sú v súlade s Exekučným poriadkom, ani s právnym poriadkom Slovenskej republiky.»

Sťažovateľka sa domáha aj priznania finančného zadosťučinenia v sume 10 000 € s týmto odôvodnením:

„Navrhovateľka - Sťažovateľka má za to, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... porušenie základného ľudského práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nie je dostatočným

zadosťučinením pre sťažovateľku, nevynímajúc, že stratila akúkoľvek dôveru v súdy Slovenskej republiky.

Navrhovateľka žiada Ústavný súd Slovenskej republiky aj o zohľadnenie jej situácie, predsa kto takouto exekúciou príde za dva roky o cca. 13.000 000.- Sk, nevynímajúc skutočnosť, že súdny exekútor udelil súhlas aj s predajom jej nehnuteľnosti, rodinným domom, mala starosti najmä o svoju existenciu, ako rozvedená s dvoma deťmi, jedným v tom čase maloletým.

V súdnom spise sa nachádza PRVOPIS Uznesenia sp. zn. č. Er 63/2001-352 zo dňa 10. 11. 2005, na ktorom je vedená doložka právoplatnosti ku dňu 14. 01. 2008. Prvopis Uznesenia sp. zn. č. Er 63/2001-352 nie je podpísaný sudcom, a nie je opatrený ani okrúhlou pečiatkou súdu.“

Na základe citovanej sťažnostnej argumentácie sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol takto:

„I. Základné ľudské právo Sťažovateľky na súdnu ochranu, aby sa jej vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, základné ľudské právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a zákonných slobôd, základné ľudské právo na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Galante č. k. Er 63/2001, č. EX 8/2001, v spojení s č. k. Er 63/2001-67, č. k. Er 63/2001-189 zo dňa 5. 04. 2002, č. k. Er 63/2001-192, zo dňa 5. 04. 2002, č. k. Er 63/2001-194, zo dňa 5. 04. 2002, č. k. Er 63/2001-196, zo dňa 5. 04. 2002, č. k. Er 63/2001-264 zo dňa 5. júna 2003, č. k. 11 Er 63/2001-352 zo dňa 10. 11. 2005, č. k. Er 63/2001-59 zo dňa 3. 06. 2015, ktorý odo dňa 24. 08. 2015, odo dňa 21. 09. 2015, odo dňa 28. 09. 2015, odo dňa 1. 10. 2016, odo dňa 22. 12. 2016, o doručených návrhoch Navrhovateľky - Sťažovateľky podľa § 164 OSP (§ 224 CSP) právoplatne Uznesením nerozhodol, ktorý od 4. 06. 2001 do podania tejto ústavnej sťažnosti exekúciu vedenú pred súdnym exekútorom Dr. L. Pekárom so sídlom Exekútorského úradu P. Pazmánya 51/19 pod sp. zn. č. EX 8/2001, exekučné konanie vedené pred Okresným súdom v Galante, všetko o vymoženie 7.000 000.- Sk s prísl. pod sp. zn. č. EX 8/2001, Er 63/2001, podľa § 57 ods. 1 písmeno g) , podľa § 58 ods. 1

zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti... nevyhlásil za neprípustnú a zároveň ju právoplatne nezastavil, porušené bolo.

II. Okresnému súdu v Galante sa prikazuje konať.

III. Sťažovateľke sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10 000.- EUR (slovom desaťtisíc EUR), ktoré je Okresný súd v Galante povinný Sťažovateľke zaplatiť do 2 mesiacov odo dňa vydania nálezu.

III. JUDr. A. Č. sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktoré je Okresný súd v Galante povinný vyplatiť na účet advokáta JUDr. A. Č. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Prílohu sťažnosti sťažovateľky tvorí aj fotokópia prvopisu uznesenia okresného súdu sp. zn. 11 Er 63/2001 z 10. novembra 2005, ktorým bola exekúcia zastavená podľa § 57 ods. 1 písm. g) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekútorskej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) s odôvodnením, že exekúcia bola právoplatne vyhlásená za neprípustnú z dôvodu neplatnosti exekučného titulu – notárskej zápisnice. Uznesenie o zastavení exekúcie je opatrené doložkou právoplatnosti k 14. januáru 2008. Z obsahu označeného uznesenia vyplýva tiež to, že o trovách exekúcie bude rozhodnuté samostatným uznesením.

Proti uzneseniu okresného súdu z 10. novembra 2005 oprávnený podal odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením sp. zn. 10 CoE 18/2006 z 31. októbra 2007 tak, že odvolaním napadnuté uznesenie potvrdil a nepriznal povinnej náhradu trov odvolacieho konania (uznesenie nadobudlo právoplatnosť 14. januára 2008, pozn.).

Ústavný súd ďalej zistil, že uznesením sp. zn. 11 Er 63/2001 z 13. júna 2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť 31. júla 2015, okresný súd nepriznal súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie. Sťažovateľka doručila okresnému súdu 3. decembra 2015 špecifikáciu trov exekučného konania za poskytnuté právne služby v celkovej sume 4 443,89 €. Uvedené podanie okresný súd posúdil podľa obsahu ako návrh na vydanie

doplňujúceho uznesenia o trovách konania v zmysle § 166 ods. 1 OSP a ako podaný oneskorene ho uznesením sp. zn. 11 Er 63/2001 zo dňa 29. januára 2016 odmietol. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom rozhodol odvolací súd uznesením sp. zn. 10 CoE 309/2016 z 11. októbra 2016 tak, že odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. d) CSP a v odôvodnení uviedol, že ďalší procesný postup okresného súdu bude spočívať v tom, že rozhodne o trovách exekúcie účastníkov konania. Uvedený záver odvolací súd založil na tom, že okresný súd vyhradil rozhodovanie o trovách exekúcie samostatnému rozhodnutiu a zákon neukladá súdu povinnosť rozhodnúť o trovách exekúcie jediným uznesením, pričom dosiaľ rozhodol okresný súd len o trovách súdneho exekútora a o trovách účastníkov konania ešte nebolo rozhodnuté. Spis bol vrátený okresnému súdu 11. novembra 2016.

Uznesenie odvolacieho súdu z 11. októbra 2016 sťažovateľka napadla dovolaním z 5. januára 2017. Spis na účely rozhodnutia o dovolaní bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) predložený 21. augusta 2017.

Ešte pred predbežným prerokovaním sťažnosti ústavný súd v záujme objektívneho posúdenia veci vyzval predsedu okresného súdu, aby sa vyjadril k sťažnosti sťažovateľky. Predseda okresného súdu v prípise sp. zn. Spr 654/2017 z 15. novembra 2017 k veci okrem rozsiahleho chronologického prehľadu procesných úkonov v podstatnom uviedol:

„- sťažovateľka sa dožaduje revízie celého procesu, resp. exekučného konania, od vydania poverenia až doposiaľ, čo však nie je cieľom individuálnej sťažnosti pred Ústavným súdom SR, sťažovateľ je vo svojej sťažnosti povinný presne, jasne a zrozumiteľne poukázať na konkrétne porušenie práva alebo práv na základe jasne vyargumentovaného pochybenia na strane súdu,

- proces pred ústavným súdom vyžaduje práve aj z týchto dôvodov zastúpenie advokátom, v tomto prípade sa však javí z obsahu sťažnosti, že ani zastúpenie advokátom neprispelo k objasneniu dôvodov a východísk, ktoré sťažovateľke majú slúžiť na riadne odôvodnenie svojej sťažnosti,

- rovnako dávam do pozornosti, že doposiaľ som rozhodoval o minimálne ôsmich sťažnostiach podaných do tohto konania na tunajšom súde, pričom ich spoločným

menovateľom bola vyššie spomenutá nezrozumiteľnosť a zároveň boli všetky vyhodnotené ako nedôvodné.

- čo sa týka porušenia práva na súdnu ochranu, aj pri sťažnostiach podaných na tunajší súd bol okrem nevyhovenia sťažnosti zo strany súdu sťažovateľke objasnený skutkový stav veci a celý priebeh exekučného konania, ktorého začiatok možno datovať na deň 09. 01. 2001, pričom dňa 10. 11. 2005 bolo konanie zastavené a právoplatnosť nastala dňa 14. 01. 2008; predmetné konanie prešlo viacerými internými súdnymi kontrolami, pričom pri vydaní individuálnych právnych aktov v niektorých prípadoch aj prieskumami nadriadených súdov...

Čo sa týka porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, toto podľa môjho názoru porušené nebolo. Pri posudzovaní porušenia tohto práva je okrem konania, respektíve opomenutia konania súdu je potrebné posudzovať vo všeobecnosti zložitosť prípadu, ale aj správanie účastníkov konania, v tomto prípade sťažovateľky a v konaní povinnej, ktorá svojou, i keď legitímne použitou, procesnou obranou neprispela k rýchlosti ukončenia exekučného konania.

Skutočnosť, že predmetná exekúcia je odo dňa 14. 01. 2008 právoplatne zastavená znamená, že súd od tohto momentu nie je oprávnený vykonávať ďalšie, respektíve dodatočné doručovania predchádzajúcich rozhodnutí vydaných v tomto konaní, pretože konanie už neprebíha a takéto doručovanie by nemalo žiaden vplyv v ukončenom exekučnom konaní, nehovoriac o tom, že by sa priečilo zásade hospodárnosti. Navrátenie do predošlého stavu je napokon v exekúcii vylúčené a ani teoreticky by sťažovateľke neprineslo zamýšľaný efekt, ktorým by bolo navrátenie do stavu pred rozhodovaním o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcií.

Dňa 03. 06. 2015 súd uznesením (čl. 389 spisu) rozhodol tak, že nepriznal súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie. Uznesením číslo konania 11 Er/63/2001-465 zo dňa 29. januára 2016 súd prvej inštancie návrh povinnej (v tomto prípade sťažovateľky) na vydanie doplnujúceho uznesenia o náhrade trov konania odmietol. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 57 ods. 3, § 151 ods. 1, § 166 ods. 1 a 2, § 167 ods. 2, § 251 ods. 4 O. s. p. Proti tomuto uzneseniu povinná (v tomto prípade sťažovateľka) podala odvolanie. Na základe toho súd druhej inštancie uznesením číslo konania 10 CoE/309/2016 -688 zo dňa 11. októbra 2016 (uznesenie nadobudlo právoplatnosť 01. 12. 2016) napadnuté

uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a uložil mu povinnosť po zrušení nemeritórneho rozhodnutia rozhodnúť o trovách exekúcie účastníkov konania. Odvolací súd bol toho názoru, že v prípade uvedeného podania povinnej podľa jeho obsahu jednalo sa o návrh na rozhodnutie o trovách exekúcie účastníkov (rozumej vo vzťahu oprávnení - povinná), keďže súd prvej inštancie vyhradil takéto rozhodnutie samostatnému uzneseniu, ktoré doposiaľ nebolo vydané a bolo zatiaľ rozhodnuté iba o trovách súdneho exekútora. Toto uznesenie súdu druhej inštancie napadla dovolaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 05. 01. 2017 povinná (v tomto prípade sťažovateľka).“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní

Vo vzťahu k tejto časti sťažnosti ústavný súd v prvom rade poukazuje na svoju doterajšiu rozhodovaciu činnosť, v ktorej konštantne zdôrazňuje, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (napr. III. ÚS 15/03), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04), pričom ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných prietahov nevyníma. Aj podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na škodu jednej zo strán. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu treba považovať za integrálnu súčasť procesu v zmysle čl. 6 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03, IV. ÚS 551/2013).

K uvedeným východiskám však ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou dodáva, že pri rozhodovaní okresného súdu v exekučnom konaní je potrebné

rozlišovať medzi rozhodovaním o jednotlivých návrhoch v rámci exekučného konania ako takého. Takéto „rozdeľovanie“ exekučného konania na relatívne samostatné úseky je dôsledkom skutočnosti, že okresný súd nie je štátnym orgánom, ktorý vykonáva samotný výkon rozhodnutia, t. j. exekúciu (výnimkou je výkon rozhodnutia vo veciach maloletých), keďže právomoc okresného súdu rozhodovať v exekučnom konaní (zasahovať do exekúcie vedenej súdnym exekútorom) nastáva až po splnení zákonom ustanovených podmienok. Po právoplatnom rozhodnutí okresného súdu v konkrétnej veci, t. j. o jednotlivom návrhu v rámci exekučného konania, sa jeho ingerencia do exekučného konania končí, až kým znovu nevznikne potreba, aby v exekučnom konaní opäť rozhodoval exekučný súd. Exekučný súd preto nemôže zodpovedať za potenciálne porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov spôsobené dĺžkou celého exekučného konania, ale len za dĺžku jeho „jednotlivých rozhodovaní“ v rámci exekučného konania (m. m. III. ÚS 867/2016).

Ústavný súd pri posudzovaní sťažností, ktorými sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej poskytuje tomuto právu ochranu len vtedy, ak bola sťažnosť pred ústavným súdom uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu tohto práva ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (m. m. I.ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05).

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah a predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Predmetom predbežného prerokovania je primárne rozhodovanie o sťažnosti sťažovateľky v časti, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom predpokladom vyslovenia porušenia týchto práv je v zmysle doterajšej judikatúry ústavného súdu trvajúce súdne konanie, v ktorom je sťažovateľom označený orgán verejnej moci neodôvodnene nečinný alebo je jeho postup neefektívny takým významným spôsobom, že to vytvára stav, ktorý je nezlučiteľný s podstatou a obsahom základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že v posudzovanej veci sťažovateľka namieta porušenie označených práv výlučne postupom okresného súdu v celom exekučnom konaní, pričom v čase podania jej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (25. augusta 2017, pozn.) bola už jej vec z dôvodu podania dovolania samotnou sťažovateľkou predložená najvyššiemu súdu na rozhodnutie o dovolaní (21. augusta 2017). V súvislosti s objektívnym posudzovaním konkrétnych okolností napadnutého konania ústavný súd považuje za potrebné poukázať aj na skutočnosť, že sťažovateľka dovolaním napadla uznesenie odvolacieho súdu sp. zn. 10 CoE 309/2016 z 11. októbra 2016, ktorým bolo uznesenie okresného súdu (o odmietnutí návrhu sťažovateľky na doplnenie uznesenia o trovách konania) zrušené a v zhode s požiadavkou sťažovateľky vyslovený záväzný právny názor, aby okresný súd v ďalšom konaní rozhodol o trovách účastníkov exekučného konania.

Z uvedeného zistenia teda vyplýva, že okresný súd ako v sťažnosti označený porušovateľ základného práva sťažovateľky v čase podania sťažnosti už objektívne nemohol mať žiaden vplyv na priebeh konania pred dovolacím súdom, o čom sťažovateľka mala vedomosť, keď sama toto dovolacie konanie iniciovala napriek tomu, že už odvolací súd jej dal za pravdu a uložil okresnému súdu povinnosť rozhodnúť o trovách účastníkov exekučného konania.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že vo veci sťažovateľky v čase podania sťažnosti okresný súd, ktorý kvalifikovane zastúpená sťažovateľka označila ako jediného porušovateľa svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohol svojím postupom či nečinnosťou porušovať sťažovateľkou označené práva, keďže v dôsledku devolutívneho účinku ňou podaného dovolania bola vec v dispozičnej sfére najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. Uvedená procesná situácia vylučuje, aby mohol po prípadnom prijatí tejto sťažnosti na ďalšie konanie vysloviť porušenie sťažovateľkou označených práv okresným súdom. Ústavný súd preto sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní

Sťažovateľka podľa petitu namieta aj porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a to z tých istých dôvodov, ako porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V nadväznosti na túto skutočnosť ústavný súd pripomína, že primeraná celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť súdneho konania sú obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy, pokiaľ namietané porušenie tohto základného práva (základného práva garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy) nedosahuje takú intenzitu, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti daného prípadu (najmä predmet konania, teda čo je pre sťažovateľa v stávke) by bolo možné uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (napr. IV. ÚS 242/07).

Vo veci sťažovateľky je tiež potrebné podotknúť, že rozhodovanie o trovách konania, ktoré zostáva jediné „v hre“, je obvykle predmetom prieskumu ústavného súdu len

v ojedinelých prípadoch za výnimočných okolností. Účelom práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je totiž odstránenie stavu právnej neistoty účastníka konania, ktoré v danom prípade nastalo právoplatnosťou uznesenia o zastavení exekúcie. V posudzovanom prípade bolo tiež právoplatne rozhodnuté o trovách súdneho exekútora. O odmietnutie spravodlivosti teda v okolnostiach veci sťažovateľky nejde vzhľadom na význam zostávajúcej časti predmetu konania.

Aj vzhľadom na procesné štádium konania v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu, ktoré bráni jej meritórnemu prejednaniu vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť aj v časti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že toto rozhodnutie nebráni sťažovateľke obrátiť sa opätovne so sťažnosťou na ústavný súd, ak by v budúcnosti v napadnutom konaní po prípadnom vrátení veci okresnému súdu podľa jej názoru naďalej dochádzalo k zbytočným prieťahom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2018